

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 74.

Elleve Session.

49de Møde.

Onsdagen den 7de Marts.

(Fortsat.)

Andræ (fortsat): Det er steet baade tidligere og tidligere, og kan først ventes i Mærenes Løb gaaende at forsvinde. Tager man Grundloven for sig, saa er det ganske vist, at den indeholder et saa bestemt og positivt Paabud om, at alle Afgifter skulle have Hjemmel i Finantsloven, at man tilsyneladende kommer ligeoverfor store Banffeligheder ved at finde en Afgjørelse af Sagen — hvad enten man slaar ind paa den ene eller den anden Vej, der kan være i fuld og god Overensstemmelse med Grundloven — dersom man overhovedet ikke slaar ind paa den, der efter min individuelle Opfattelse er den eneste rette, og til hvilken man maaskee endnu engang vil komme tilbage, nemlig at indføre en Sum for uforudsæete Afgifter. Hvis man ikke slaar ind paa denne Vej, er det umuligt — man vende og dreie Bestemmelsen i Grundloven, som man vil — at komme til en noliagtig Efterfølgelse. Man maa aabne Afgang for en vid og overordentlig vid Fortolkning. Det er nemlig uigjortligt at fastholde, at ingen Pengeudgift maa finde Sted, som ikke har faaet sin foreløbige Bevilling ved den specielle eneste Finantslov, som der udtrykkelig henvises til i Grundloven, naar det hedder, at den skal forelægges strax, og først i Folkethinget, saasnart Rigsdagen er traadt sammen. Det er uigjortligt, at Regjeringen saa kan gaae. Det nytter ikke, hvor ofte man siger,

det er formelt rigtigt, at der skal en saadan Pengeaendring til, om Krævet aldrig er saa klart og berettiget. Men det nytter ikke, at man siger dette; de virkelige Forhold gjøre sig lyffeligvis gjældende med uafviselig Magt, og det har steds været Tilfældet, at man har maattet afholde de Afgifter, der virkelig vare fornødne. Man kan ikke slaae sig til Taals med, at Vedkommende kommer frem ved Kassen med et lovbegrundet Krav, men bliver afvist med den Erklæring, at det vel er rigtigt, men da Anvæisningen ikke er der, kan han ikke faae Penge. Det kan Statstjenesten ikke staae sig ved. Der maatte altsaa staaes Udveie, hvorved nødvendige og uforudsæete Krav i den Betydning af Ordet, at de ikke kunde optages i Finantsloven, kunne finde deres Dækning. Naar et æret Medlem foran mig (Vesfely) synes at blive forbauset over en saa hættersk Anskuelse, skal jeg, for at minde om, at vi i Grunden dog nok ere enige, henviser til, hvad der maa være ham fuldstændig bekendt, at efter den belgiske Forsatning, der staaer i saa mange Henseender som et Mønster, er det udtrykkelig forbeholdt for saadanne enkelte Tilfælde at beslutte Afgifters Afholdelse, en Beslutning, der da maa tages til Følge af cour des comptes, iagtet Afgifterne ikke ere bevilgede ved Finantsloven. Noget Saadant maa der som sagt steds finde Sted. Her gik man saaledes til Værks, at man afholdt visse Afgifter paa Tro og Love, og senere søgte at finde Anerkjendelse af Rigtigheden ved at fremsælge en Behandling af Sagen med Rigsdagen, og den Form, man da valgte, var den, som det forekommer mig, man endnu indtil videre — forsaavidt man vil gaae